

Arrest

nr. 236 278 van 2 juni 2020
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaten O. TODTS
Kolenmarkt 83
1000 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 28 januari 2020 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 14 januari 2020 waarbij een verzoek om internationale bescherming onontvankelijk wordt verklaard.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 6 mei 2020 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 25 mei 2020.

Gehoord het verslag van voorzitter G. DE BOECK.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat L. BUEKENHOUT, loco advocaat O. TODTS, en van attaché G. HABETS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die stelt van Afghaanse nationaliteit te zijn, is volgens zijn verklaringen het Rijk binnengekomen op 18 november 2019 en diende op 21 november 2019 een verzoek om internationale bescherming in.

1.2. Op 14 januari 2020 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: commissaris-generaal) ten aanzien van verzoeker, met toepassing van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), de beslissing waarbij het door hem in België ingediende verzoek om internationale bescherming onontvankelijk wordt verklaard. Deze beslissing, die verzoeker bij aangetekend schrijven van 15 januari 2020 ter kennis werd gebracht, is gemotiveerd als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u Afghaans staatsburger en geboren en getogen in de regio Dasht-e-Lajam in de provincie Baglan in Afghanistan. U bent van Hazara origine en Sijitisch, Ismaeli moslim. In uw regio werden jullie als ongelovige gezien door de andere bev[o]lkingsgroepen en lastig gevallen door de taliban. Uw vader ging om hulp vragen bij commandant Hafez. Hij bood jullie hulp aan, u mocht bij hem beginnen werken. U zorgde voor het huishouden en zijn land. U was er minder dan een jaar aan het werk toen de vrouw van commandant Hafez u vroeg om een relatie te beginnen. U weigerde dit. De vrouw zei tegen de commandant Hafez dat u haar had proberen te verkrachten. Hafez gaf zijn lijfwachten de opdracht om u te slaan. U werd door hen geslagen en u viel flauw. Hafez beval een van zijn lijfwachten om uw dode lichaam in de rivier te gooien. Deze lijfwacht was niet van uw regio. Hij verstopte u tussen de bomen aan de rivier en verwittigde uw vader. Uw vader kwam u ophalen en nam u mee. Ondertussen ging uw vader naar commandant Hafez. Hafez zei tegen uw vader dat u zelfmoord had gepleegd in de rivier en gaf 50 000 Afghani aan uw vader om uw begrafenis te regelen. Iedereen behalve uw familie denkt dat u dood bent. U verbleef twee weken in een hotel in Puli Khumri alvorens u Afghanistan heeft verlaten.

U reisde via Pakistan, Iran en Turkije naar Griekenland, waar u in 2018 aankwam. Een maand na uw aankomst kreeg u een papier dat u maandelijks moest vernieuwen. Een tijdje later kreeg u een stempel die betekende dat u geaccepteerd was in Griekenland. Ongeveer zes maanden voor uw aankomst in België kreeg u een beschermingsstatus in Griekenland. U verbleef in het Moira kamp in Lesbos. U verbleef eerst in een tent en nadien maakte jullie kamers van houten paletten en plastic. U kreeg een financiële steun van 90 euro per maand. U probeerde een keer om werk en een woonplaats te vinden in Athene, maar dat lukte niet. U keerde na twee dagen terug naar het kamp. U hielp in het kamp als vrijwilliger bij de verdeling van goederen, u moest de lijnen om aan te schuiven regelen. Er ontstonden daar regelmatig gevechten u probeerde tussen te komen om deze te bedaren. Indien dit niet mogelijk was, liep u weg. Op een dag stierf er iemand na zo een gevecht. U werd samen met de kampverantwoordelijke, [F.], meegenomen naar [M.] van de politie. De politie had vernomen dat u betrokken was bij dit gevecht. U vertelde hen dat u enkel bent tussengekomen om het gevecht te bedaren. De politie bekeek de camerabeelden die bevestigden dat u onschuldig was. De familieleden van de gestorven persoon, mensen uit Panjshir en Hazara uit Quetta, wilden toch dat u terecht werd. U werd door hen bedreigd. U besloot Griekenland te verlaten.

In november 2019 heeft u Griekenland verlaten. U reisde via Italië en Frankrijk naar België, waar u op 21 november 2019 een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend.

Ter ondersteuning van uw verzoek legt u een e-mail van uw advocaat van 3 januari 2019 neer waarin opmerkingen worden gemaakt bij het gehoor voor de Dienst Vreemdelingenzaken.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofdte heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na onderzoek van alle elementen in uw administratief dossier wordt uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk verklaard.

Uit uw verklaringen en documenten in het administratieve dossier blijkt dat u de internationale beschermingsstatus hebt verkregen in Griekenland in 2019 (verklaring DVZ, punt 22).

Artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de wet van 15 december 1980 voorziet in de mogelijkheid om het verzoek om internationale bescherming van een verzoeker die reeds internationale bescherming geniet in een andere lidstaat van de Europese Unie, niet-ontvankelijk te verklaren.

U verkeert niettemin in de mogelijkheid om elementen aan te brengen waaruit kan blijken dat de bescherming die u in deze lidstaat werd verleend, niet actueel of ontoereikend zou zijn.

In dit geval hebt u geen elementen vermeld waaruit kan blijken dat u Griekenland hebt verlaten wegens een gegronde vrees of een reëel risico op het lijden van ernstige schade. In het kader van uw verzoek om internationale bescherming verklaart u dat er geen mogelijkheid is om te studeren in Griekenland en dat u er zou kunnen worden gevonden door Hafez of iemand uit zijn omgeving (vragenlijst DVZ, punt 3.5). U zou ook niet hebben kunnen rekenen op medische verzorging. Tijdens uw persoonlijk onderhoud op het CGVS verklaarde u dat u in het kamp in Griekenland bedreigd werd door mensen van Panjshir en Hazara uit Quetta omdat u als vrijwilliger die werkte in het kamp was tussengekomen bij een gevecht waarbij iemand was overleden (CGVS, p. 11). U verklaarde tevens dat u geen andere woonplaats kon vinden en er geen werk was voor u in Griekenland (CGSV, p. 10, 12).

Vooreerst moet er worden benadrukt dat u als persoon die internationale bescherming geniet, binnen de Europese Unie een specifieke bescherming tegen refoulement geniet en dat u geen elementen aanhaalt waaruit zou blijken dat deze bescherming zou hebben opgehouden te bestaan.

Wat betreft de socio-economische omstandigheden die u aanhaalt, moet worden gesteld dat er, overeenkomstig het recht van de Unie, diverse rechten en voordelen op gebied van werkgelegenheid, sociale bescherming, gezondheidszorg, onderwijs, huisvesting en integratie zijn verbonden aan de status die u kreeg toegekend.

Deze vaststelling wordt niet ondermijnd door het feit dat er zich verschillen kunnen voordoen in de algemene economische toestand tussen de lidstaten van de Europese Unie. Niet alle onderdanen van de Europese Unie hebben een gelijkwaardige toegang tot huisvesting, tewerkstelling en andere sociale infrastructuur. Dit geldt ook voor personen die internationale bescherming binnen de Europese Unie genieten. De vaststelling dat er tussen de lidstaten van de Europese Unie verschillen bestaan met betrekking tot de omvang van de toekenning van rechten aan personen die internationale bescherming genieten, en de mate waarin zij deze rechten kunnen doen gelden, is, wat u betreft, geen vervolging in de zin van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980, noch een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet. U hebt internationale bescherming in Griekenland verkregen. Deze lidstaat van de EU is als zodanig gebonden door het recht van de Europese Unie, dat voorziet in minimumnormen op gebied van rechten en voordelen die voortvloeien uit uw status van persoon die internationale bescherming geniet en waarvan u gebruik kunt maken.

Bovendien volgt uit de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens dat hoewel de algemene situatie en levensomstandigheden van verzoekers om internationale bescherming in een lidstaat van de EU kunnen wijzen op een aantal tekortkomingen, de drempel van artikel 3 EVRM niet overschreden wordt voor zover er geen sprake is van een systematisch onvermogen om steun en structuren te bieden aan verzoekers om internationale bescherming (EHRM, Mohammed Hussein en anderen / Nederland en Italië, 27725/10, 2 april 2013). Deze redenering die van toepassing is op verzoekers om internationale bescherming, moet tevens worden gevolgd wanneer het gaat om personen die reeds een internationale beschermingsstatus genieten.

Wat betreft uw verklaringen met betrekking tot de onmogelijkheid tot het vinden van werk, de onmogelijkheid tot studeren en het niet vinden van een woonplaats, dient te worden opgemerkt dat uit uw verklaringen blijkt dat u maandelijks financieel ondersteund werd door de Griekse autoriteiten (CGVS, p. 10). Er werd u tevens opvang aangeboden door de Griekse autoriteiten. U heeft tot aan uw vertrek in een opvangkamp in Lesbos kunnen verblijven waar, in tegenstelling tot hetgeen uw advocaat in zijn mail beweert, kon rekenen op toegang tot een dokter (CGVS, p. 8-9 en p.).

Bijgevolg kan er worden gesteld dat u niet aantoont dat u in een situatie van extreme materiële armoede zal terechtkomen die u niet in staat stelt in uw meest elementaire behoeften te voorzien, zoals onder meer voedsel, persoonlijke hygiëne en een plaats om te leven, en dat de tekortkomingen in Griekenland, waar u internationale bescherming geniet, een bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid bereiken waardoor u in een situatie terechtkomt die zo ernstig is dat deze negatieve gevolgen zou hebben voor uw fysieke of mentale gezondheid of u in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid.

Verder moet er met betrekking tot het gebrek aan tewerkstelling worden gesteld dat uit uw verklaringen

hieromtrent niet blijkt dat dit het gevolg zou zijn van de nalatigheid of onverschilligheid van de Griekse autoriteiten en dat u er buiten uw wil en persoonlijke keuzes om in terecht zou zijn gekomen. Gevraagd op welke manier u op zoek ging naar werk, verklaarde u louter dat u het aan verschillende personen vroeg maar u herinnert hun namen niet (CGVS, p. 12). U stelt voorts dat u de taal niet sprak en het dus onmogelijk was voor u om werk te vinden (CGVS, p. 12). U antwoordt ontkennend op de vraag of u bij organisaties of de overheid naar hulp bent gaan zoeken (CGVS, p. 12). U stelt dat uw kampverantwoordelijke enkel zei dat er geen werk is (CGVS, p. 12). Gevraagd waarom er u geen lessen werden aangeboden in Griekenland, antwoordde u louter als volgt: "wat moet ik studeren?" (CGVS, p. 11). Er moet op basis van uw verklaringen dus worden geconcludeerd dat u onvoldoende pogingen ondernam om werk te zoeken om te concluderen dat u de toegang tot werkgelegenheid zou zijn ontzegd door de Griekse overheden. Na voorgaande vaststellingen kan er worden gesteld dat er op basis van uw beweringen inzake de socio-economische situatie waarin u in Griekenland verbleef niet kan worden besloten tot het bestaan van een gegronde vrees of een reëel risico.

Met betrekking tot de problemen die u in het kamp kende omwille van uw werk als vrijwilliger, dient te worden opgemerkt dat u tijdens uw verklaringen bij de DVZ geen enkele melding heeft gemaakt van deze problemen (vragenlijst DVZ, punt 3). Ook in de e-mail die uw advocaat heeft gestuurd ter aanvulling van het onderhoud bij de DVZ, wordt geen enkele melding gemaakt van de persoonlijke bedreigingen die u in Griekenland zou hebben gekend. Bovendien heeft u aan het begin van uw persoonlijk onderhoud op het CGVS verklaard dat u niets heeft toe te voegen aan uw verklaringen van bij de DVZ (CGVS, p. 2). Dat u tijdens uw persoonlijk onderhoud op het CGVS plots verklaarde dat u omwille van persoonlijke bedreigingen bent vertrokken uit Griekenland, roept ernstige vragen op de geloofwaardigheid van deze verklaringen (CGVS, p. 14). Gevraagd welke mensen u bedreigden of sloegen, verwijst u louter naar "de mensen" of "de mensen van Panjshir en de Quetta Hazara" (CGVS, p. 11). U slaagt er niet in de namen te noemen van de mensen die u lastig vielen (CGVS, p. 11). Tevens heeft u geen hulp gezocht bij de politie tegen de bedreigingen die u heeft gekend in het kamp. Gevraagd waarom niet, stelt u louter dat er veel mensen zijn (CGVS, p. 13). Dat u weet niet wie de mensen zijn die u sloegen en bedreigden, ondermijnt verder de geloofwaardigheid van uw verklaringen. Aangezien er geen geloof kan worden gehecht aan uw verklaringen in dit verband kunnen deze geen aanleiding geven tot een gegronde vrees of een reëel risico.

Bijkomend moet worden gesteld dat uit uw verklaringen blijkt dat u ondersteuning kreeg van de politie en de kampverantwoordelijke. U verklaarde dat de politie in burgerkleden in het kamp patrouilleerde om de herrieschoppers te detecteren (CGVS, p. 10, 13). U verklaarde dat de politie het incident waarbij iemand gestorven is en u betrokken was, onderzocht heeft en dat de politie verklaarde dat u onschuldig was (CGVS, p. 10-11). U heeft aldus niet aannemelijk gemaakt dat u zich niet op de bescherming van de Griekse autoriteiten zou kunnen beroepen indien nodig.

Vervolgens heeft u nog vermeld dat u denkt dat de mensen van Hafez u zouden kunnen vinden in Griekenland (verklaring DVZ, punt 3.4). Dienaangaande dient vooreerst te worden opgemerkt dat u aangeeft dat Hafez denkt dat u dood bent en dat u in Griekenland nooit iemand uit uw regio gezien heeft (CGVS, p. 7-8 en p.12). U brengt verder geen concrete feiten aan die er zouden op wijzen dat men u vanuit Afghanistan in Griekenland zou zoeken. Het betreft hier aldus een loutere hypothetische vrees die op u geen enkele manier weet te concretiseren.

Ten slotte wordt voor de volledigheid nog opgemerkt dat in het licht van het EU-acquis, het bereikte niveau van procedurele harmonisatie, evenals van het gegeven dat de Europese lidstaten allen partij zijn bij het Europees Verdrag van de Rechten van de Mens (EVRM) en in beginsel bijzonder hoge normen inzake mensenrechten en bescherming van vluchtelingen in acht nemen, een weerlegbaar vermoeden geldt dat een persoon die als vluchteling wordt erkend of die de subsidiaire beschermingsstatus werd verleend door een lidstaat van de Europese Unie, er over voldoende of reële bescherming beschikt en zijn fundamentele rechten er niet zullen worden geschonden. Uitgaan van het tegendeel zou indruisen tegen het interstatelijk vertrouwensbeginsel en irreguliere secundaire migratiestromen binnen de EU in de hand werken. Hieruit volgt een vermoeden dat u, die internationale bescherming geniet in Griekenland, er geen gegronde vrees voor vervolging heeft noch een reëel risico op het lijden van ernstige schade loopt; dat verzoekende partij er een bijzondere bescherming tegen refoulement geniet; dat aan de vluchtelingenstatus van verzoekende partij een verblijfsrecht en daaraan gekoppelde rechten verbonden zijn inzake de toegang tot werkgelegenheid, onderwijs, sociale voorzieningen, gezondheidszorg, huisvesting en integratievoorzieningen; dat de levensstandaard van verzoekende partij er niet kan worden beschouwd als onmenselijk of vernederend; en dat de geboden bescherming duurzaam van aard is.

Gelet op wat voorafgaat, dient te worden vastgesteld dat er niet kan worden aangenomen dat u een gegronde vrees voor vervolging koestert of een reëel risico op het lijden van ernstige schade loopt in geval van terugkeer naar de lidstaat waar u reeds internationale bescherming geniet. Bovendien zijn uw basisrechten als persoon die internationale bescherming geniet, er gegarandeerd.

Overeenkomstig artikel 24 van de Kwalificatierichtlijn (Richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herziening), dat de modaliteiten van de verblijfsvergunningen die verband houden met een internationale beschermingsstatus regelt, zijn de verblijfsvergunningen in wezen beperkt in de tijd en hernieuwbaar. Dit is echter in beginsel niet het geval voor de toegekende internationale beschermingsstatus die ten volle blijft gelden zolang het nodig is, de persoon die de status geniet, te beschermen. Deze status kan slechts ophouden, worden herroepen of ingetrokken in beperkte en uitzonderlijke omstandigheden. Deze status kan ook maar worden beëindigd in beperkte en uitzonderlijke omstandigheden, net zoals de hernieuwing ervan slechts kan worden geweigerd in beperkte en uitzonderlijke omstandigheden (vgl. artikel 11, 14, 16 en 19 van de Kwalificatierichtlijn).

Gelet op wat voorafgaat, is het CGVS van mening dat na onderzoek van de elementen in uw administratief dossier met recht kan worden aangenomen dat, zelfs als zou het verblijfsdocument dat u werd uitgereikt op basis van de internationale beschermingsstatus die u werd verleend niet meer geldig zijn, niets erop wijst dat uw status van persoon die internationale bescherming geniet, niet meer geldig is.

Aangezien de geldigheid van uw status van persoon die internationale bescherming geniet, niet in vraag wordt gesteld, wijst niets er daarenboven op dat u niet zou kunnen terugkeren naar Griekenland, of dat, mocht dit het geval zijn, uw verblijfsvergunning die verband houdt met uw status van persoon die internationale bescherming geniet niet eenvoudig zou kunnen worden hernieuwd mits het zetten van een aantal stappen (naar analogie, RvV 30 maart 2017, nr. X).

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, verklaar ik uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk op basis van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig de aandacht van de Minister op het feit dat u internationale bescherming werd verleend door Griekenland en dat u om die reden niet mag worden teruggezonden naar Afghanistan.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een enig middel voert verzoeker de schending aan van artikel 1 van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: de Vluchtelingenconventie), van de artikelen 48/3, 48/4, 48/5, 48/6, 48/7, 57/6 en 62 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 20 en volgende van de richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (hierna: de richtlijn 2011/95/EU), van artikel 33 van de richtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming (hierna: de richtlijn 2013/32/EU), van de artikelen 4, 18 en 47 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie van 7 december 2000 (hierna: het Handvest van de grondrechten), van de artikelen 3 en 13 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM) en van de zorgvuldigheidsplicht.

2.2.1. De Raad merkt op dat in de bestreden beslissing wordt aangegeven dat verzoeker in Griekenland een internationale beschermingsstatus geniet en dat deze beslissing werd genomen met toepassing van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet, waarin is bepaald dat een verzoek om

internationale bescherming van een vreemdeling onontvankelijk kan worden verklaard indien deze vreemdeling reeds internationale bescherming geniet in een andere lidstaat van de Europese Unie.

Artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet vormt de omzetting van artikel 33, tweede lid, a) van de richtlijn 2013/32/EU. De Europese wetgever heeft, in artikel 33, eerste lid van de richtlijn 2013/32/EU, geduid dat indien een lidstaat oordeelt dat een verzoek om internationale bescherming niet ontvankelijk is deze lidstaat niet verplicht is om te onderzoeken of de vreemdeling die dit verzoek indiende in aanmerking komt voor internationale bescherming overeenkomstig de bepalingen van de richtlijn 2011/95/EU.

Het beginsel van het wederzijds vertrouwen tussen de Europese lidstaten ligt aan de basis van de in artikel 33, tweede lid, a) van de richtlijn 2013/32/EU vervatte regeling. Het Hof van Justitie van de Europese Unie (hierna het Hof van Justitie) heeft, in een arrest (HvJ 19 maart 2019, C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17, § 84) hieromtrent het volgende gesteld:

“Het beginsel van wederzijds vertrouwen tussen de lidstaten is in het Unierecht van wezenlijk belang, aangezien het de mogelijkheid biedt om een ruimte zonder binnengrenzen te verwezenlijken en in stand te houden. Meer in het bijzonder vereist het beginsel van wederzijds vertrouwen, met name wat de ruimte van vrijheid, veiligheid en recht betreft, dat elk van de lidstaten, behoudens uitzonderlijke omstandigheden, ervan uitgaat dat alle andere lidstaten het Unierecht en, met name, de door dat recht erkende grondrechten in acht nemen (arrest van heden, Jawo, C-163/17, punt 81 en aldaar aangehaalde rechtspraak).”

Er dient dan ook te worden aangenomen dat in het licht van het EU-acquis, gelet op het bereikte niveau van procedurele harmonisatie en gezien het gegeven dat de Europese lidstaten alle partij zijn bij het EVRM en in beginsel bijzonder hoge normen inzake mensenrechten en de bescherming van vluchtelingen in acht nemen, een vermoeden geldt dat een persoon die als vluchteling werd erkend of aan wie de subsidiaire beschermingsstatus werd verleend door een lidstaat van de Europese Unie, er over een voldoende of reële bescherming beschikt en zijn fundamentele rechten er niet zullen worden geschonden. Uitgaan van het tegendeel zou indruisen tegen het interstatelijk vertrouwensbeginsel en irreguliere secundaire migratiestromen binnen de Europese Unie in de hand werken. Hieruit volgt dat dient te worden vertrokken van de veronderstelling dat verzoeker in Griekenland een bijzondere bescherming tegen refoulement geniet, dat aan de status van verzoeker een verblijfsrecht en daaraan gekoppelde rechten verbonden zijn inzake de toegang tot werkgelegenheid, onderwijs, sociale voorzieningen, gezondheidszorg, huisvesting en integratievoorzieningen, dat de levensstandaard van verzoeker er niet kan worden beschouwd als onmenselijk of vernederend en dat de geboden bescherming duurzaam van aard is.

Het interstatelijk vertrouwensbeginsel is evenwel niet absoluut. Het Hof van Justitie heeft zich reeds zeer duidelijk uitgesproken over de precieze draagwijdte van artikel 33, tweede lid, a) van de richtlijn 2013/32/EU (cf. HvJ 19 maart 2019, C-297/17, C-318/17, C-319/17, C-438/17).

Het Hof van Justitie kwam tot de volgende conclusie:

“Artikel 33, lid 2, onder a), van richtlijn 2013/32 moet aldus worden uitgelegd dat het zich niet ertegen verzet dat een lidstaat krachtens de door die bepaling verleende bevoegdheid een verzoek om toekenning van de vluchtelingenstatus niet-ontvankelijk verklaart omdat aan de verzoeker in een andere lidstaat subsidiaire bescherming is verleend, wanneer de voorzienbare levensomstandigheden van die verzoeker als persoon die subsidiaire bescherming geniet in die andere lidstaat, hem niet blootstellen aan een ernstig risico op onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 4 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie. De omstandigheid dat personen die een dergelijke subsidiaire bescherming genieten, in die lidstaat geen bestaansondersteunende voorzieningen genieten of voorzieningen genieten die duidelijk beperkter zijn dan die welke in andere lidstaten worden geboden, zonder dat zij evenwel anders worden behandeld dan de onderdanen van die lidstaat, kan alleen dan leiden tot de vaststelling dat de verzoeker er wordt blootgesteld aan een dergelijk risico, wanneer die omstandigheid tot gevolg heeft dat de verzoeker vanwege zijn bijzondere kwetsbaarheid, buiten zijn wil en zijn persoonlijke keuzes om, zou terechtkomen in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie.”

Verzoeker kan derhalve aantonen dat voormeld interstatelijk vertrouwensbeginsel niet kan spelen. Hij dient dan, overeenkomstig de rechtspraak van het Hof van Justitie, de nodige concrete elementen aan

te reiken die van aard zijn om het vermoeden dat hij zich kan beroepen op de bescherming die hem werd verleend in een andere EU-lidstaat, in casu Griekenland, te weerleggen. Dit kan verzoeker doen door concreet aan te tonen dat de door Griekenland geboden bescherming niet langer effectief of toereikend is, met name dat er in Griekenland sprake is van structurele of fundamentele tekortkomingen of van tekortkomingen die bepaalde groepen van personen raken, die een bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid bereiken waardoor verzoekers terugkeer naar Griekenland tot gevolg heeft dat hij vanwege zijn bijzondere kwetsbaarheid, buiten zijn wil en zijn persoonlijke keuzes om, in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie zal terechtkomen. Deze toestand van zeer verregaande deprivatie bestaat wanneer verzoeker niet in staat is om te voorzien in zijn meest elementaire behoeften, zoals eten, zich wassen en beschikken over woonruimte, en dit hem in een toestand van achterstelling brengt die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid. Die drempel wordt dus niet bereikt in situaties die, ook al worden zij gekenmerkt door een grote onzekerheid of een sterke verslechtering van de levensomstandigheden van de betrokken persoon, geen zeer verregaande materiële deprivatie met zich meebrengen waardoor deze persoon in een situatie terechtkomt die zo ernstig is dat zijn toestand kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling (cf. HvJ 19 maart 2019, C-297/17, C-318/17, C-319/17, C-438/17, § 90 e.v.).

Verweerder is, gelet op het voorgaande, niet gehouden om een aanvraag om internationale bescherming ten gronde te onderzoeken indien vaststaat dat aan de vreemdeling die dit verzoek indient reeds een dergelijke beschermingsstatus werd toegekend in een andere lidstaat van de Europese Unie, er niet wordt aangetoond dat de geboden bescherming niet effectief is en niet blijkt dat de betrokken vreemdeling in die lidstaat wordt blootgesteld aan een ernstig risico op een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 4 van het Handvest van de grondrechten of artikel 3 van het EVRM.

Uit de bestreden beslissing en het neergelegde administratief dossier blijkt dat aan verzoeker een internationale beschermingsstatus werd toegekend in Griekenland. Hij bevestigt dit trouwens in zijn verzoekschrift, zodat dit gegeven niet ter discussie staat.

Verweerder heeft toegelicht dat verzoekers basisrechten in Griekenland als persoon die er internationale bescherming geniet gegarandeerd zijn en dat zijn levensomstandigheden in deze lidstaat van de Europese Unie niet kunnen worden beschouwd als onmenselijk of vernederend in de zin van artikel 3 van het EVRM. Verweerder heeft uitvoerig uiteengezet waarom hij oordeelde dat de door verzoeker afgelegde verklaringen en de verduidelijking die hij verstreekte in een e-mail omtrent de verklaringen die hij aflegde bij de Dienst Vreemdelingenzaken niet tot een ander besluit leiden en geen belemmering vormen om toepassing te maken van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet. Verzoeker kan dan ook niet worden gevolgd in zijn betoog dat artikel 62 van de Vreemdelingenwet, waarin is bepaald dat de administratieve beslissingen met redenen moeten worden omkleed, werd geschonden.

Gezien het voorgaande kan verzoeker ook niet worden gevolgd waar hij lijkt te willen aangeven dat verweerder de bestreden beslissing louter heeft genomen op grond van de vaststelling dat hem in Griekenland een internationale beschermingsstatus werd toegekend en heeft nagelaten om na te gaan of er, gelet op de door hem aangevoerde problemen inzake de naleving van de in artikel 20 en volgende van de richtlijn 2011/95/EU bepaalde rechten in Griekenland, geen reëel risico bestaat op een schending van artikel 4 van het Handvest van de grondrechten, dat een zelfde draagwijdte heeft als artikel 3 van het EVRM. Verweerder heeft, zoals reeds gesteld, de inlichtingen die verzoeker aanbracht wel degelijk betrokken bij het nemen van de bestreden beslissing en heeft uiteengezet waarom hij oordeelde dat *“de drempel van artikel 3 EVRM niet overschreden wordt”*. Er dient tevens te worden herhaald dat het Hof van Justitie, in het arrest waarnaar verzoeker zelf verwijst, precies heeft aangegeven dat verweerder dient uit te gaan van het beginsel van wederzijds vertrouwen tussen de lidstaten en dat het aan de persoon aan wie in een andere lidstaat een internationale beschermingsstatus werd toegekend toekomt om het bewijs over te leggen dat hij in deze lidstaat een reëel risico loopt om te worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of straffen, in de zin van artikel 3 van het EVRM of van artikel 4 van het Handvest van de grondrechten. Verzoeker houdt onterecht voor dat verweerder niet zorgvuldig optrad door geen informatie aangaande de situatie van vreemdelingen aan wie een internationale beschermingsstatus werd toegekend in Griekenland in zijn dossier op te nemen.

De Raad wijst er daarnaast op dat verzoeker nalaat om, op een voor de Raad duidelijke wijze, toe te lichten waarom hij meent dat de artikelen 48/3, 48/4, 48/5, 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet zijn geschonden. De Raad kan slechts toelichten dat niet blijkt dat voormelde bepalingen – die betrekking

hebben op het beoordelen van de nood aan een internationale beschermingsstatus – in casu van toepassing zijn. Aangezien aan verzoeker reeds een internationale beschermingsstatus werd toegekend in Griekenland dient verweerder niet opnieuw te bepalen of hij nood heeft aan een dergelijke status. De beoordeling of verzoeker een gegronde vrees heeft voor vervolging of een reëel risico loopt op ernstige schade dient door verweerder slechts te worden gemaakt indien het vermoeden dat de hem toegekende bescherming in Griekenland effectief is wordt ontkracht. De bewijslast hiertoe rust, zoals reeds gesteld, op verzoeker (cf. HvJ 19 maart 2019, C-297/17, C-318/17, C-319/17, C-438/17, § 80).

Verzoeker citeert uit een verslag van de Raad van Europa, uit het AIDA Country Report Greece, uit teksten van Pro Asyl and Refugee Support en uit een bericht van ECRE Denemarken en verwijst naar een beslissing van het VN mensenrechtencomité, een vonnis van een Duitse rechtbank en een arrest van de Nederlandse Raad van State om zijn betoog kracht bij te zetten dat het in Griekenland moeilijk is om taallessen te kunnen volgen, om huisvesting te regelen en om werk te vinden.

De Raad merkt op dat uit voormelde citaten blijkt dat vreemdelingen aan wie een internationale beschermingsstatus werd toegekend een volledige en automatische toegang hebben tot de Griekse arbeidsmarkt. Een arbeidskaart is niet vereist. De vaststelling dat in bepaalde gevallen een aantal administratieve obstakels dienen te worden overwonnen laat de Raad niet toe te besluiten dat het voor verzoeker niet mogelijk zou zijn om in Griekenland te worden tewerkgesteld. Er blijkt immers niet dat de obstakels waarvan sprake onoverkomelijk zijn. Het feit dat Griekenland wordt getroffen door een economische crisis en er veel personen in dat land werkloos zijn laat evenmin toe te oordelen dat verzoeker, een gezonde jonge man met werkervaring, er niet in de mogelijkheid zou zijn om werk te vinden. De Raad stelt vast dat verzoeker weliswaar aangeeft dat hij geen uitgebreide talenkennis heeft en dat hij laat verstaan dat dit een hinderpaal is om gemakkelijk werk te vinden, doch stelt evenzeer vast dat verzoeker aangaf dat hij in de landen die hij doorkruiste voor hij in Griekenland arriveerde, en waar andere talen worden gesproken dan deze die verzoeker machtig is, toch werk vond. Zijn gebrek aan talenkennis, op zich, vormt dus schijnbaar niet echt een belemmering om werk te kunnen vinden. Verweerder heeft er ook terecht op gewezen dat niet blijkt dat verzoeker reeds deugdelijke pogingen ondernam om werk te zoeken in Griekenland. Verzoekers verklaring dat hij, tijdens zijn verblijf in dat land, geen werk had vormt derhalve ook geen bewijs dat hij er geen werk kan vinden.

Het gegeven dat verzoeker eventueel niet dadelijk een inkomen uit een tewerkstelling zal kunnen verwerven leidt ook niet tot het besluit dat moet worden aangenomen dat hij in Griekenland in een onmenselijke of vernederende situatie dreigt terecht te komen. Uit de inlichtingen die verzoeker aanbrengt blijkt immers dat er in Griekenland ook een mogelijkheid bestaat om verschillende vormen van steunverlening te genieten. Verzoeker stelde trouwens dat hij, tijdens zijn verblijf in een kamp, maandelijks reeds negentig euro van de Griekse overheid ontving. Verzoeker gaf ook aan dat hij geen poging ondernam om in contact te komen met niet-gouvernementele organisaties die vluchtelingen helpen, terwijl toch zou kunnen worden verwacht dat hij dit zou doen indien hij niet beschikte over basisvoorzieningen.

Met betrekking tot de aangevoerde huisvestingsproblematiek dient te worden benadrukt dat verzoeker zelf aangaf dat hij tot zijn vertrek uit Griekenland werd opgevangen in een kamp. Er kan dus niet worden besloten dat de Griekse autoriteiten in het verleden tekortkwamen aan hun verplichtingen jegens verzoeker op het vlak van accommodatie. In de citaten die hij aanbrengt kan tevens worden gelezen dat vreemdelingen aan wie een internationale beschermingsstatus werd toegekend onder dezelfde voorwaarden als andere derdelanders die legaal in Griekenland verblijven toegang hebben tot huisvesting. De vaststelling dat er in Griekenland geen specifieke voorzieningen zijn voor dakloze vreemdelingen en dat er veel gevallen bekend zijn waarbij vreemdelingen aan wie een internationale beschermingsstatus werd toegekend geen woning hadden impliceert niet dat moet worden aangenomen dat verzoeker in dat land dakloos zal zijn.

Op basis van verzoekers standpunt dat het in Griekenland niet eenvoudig is om taallessen te krijgen kan de Raad niet besluiten dat hij in dat land in een situatie zal terechtkomen die voldoende ernstig is om te kunnen concluderen dat hij wordt onderworpen aan folteringen of onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 3 van het EVRM (cf. HvJ 19 maart 2019, C-163/17, § 96). Er moet ook worden benadrukt dat niet blijkt dat verzoeker enkel de Griekse taal kan aanleren indien er hiertoe een (gratis) onderwijsaanbod vanwege de overheid is. Een taal kan ook worden aangeleerd door zelfstudie en door actief contacten te onderhouden met andere personen, op de werkvloer, via vrijwilligerswerk enzovoort. Voor de uitoefening van bepaalde beroepen is ook geen uitgebreide talenkennis vereist.

De beslissing van het VN mensenrechtencomité waarnaar verzoeker verwijst en die betrekking heeft op een minderjarige en de uitspraak die werd gedaan door een Duitse rechtbank, die geen precedentswaarde heeft, doen aan het voorgaande geen afbreuk.

Uit het arrest van de Nederlandse Raad van State van 15 juli 2019 dat verzoeker aanhaalt blijkt dat dit rechtcollege verwees naar een eerdere uitspraak van 30 mei 2018 waarin werd gesteld dat de situatie voor vreemdelingen aan wie een internationale beschermingsstatus werd toegekend in Griekenland moeilijk is, maar dat de situatie echter niet zo slecht is dat er sprake is van extreme armoede of ontberingen van eerste levensbehoeften en rechteloosheid waartegenover de Griekse autoriteiten onverschillig zouden staan en dat de overheid dus van het interstatelijk vertrouwensbeginsel mocht uitgaan. Op basis van dit arrest kan niet worden besloten dat verweerder verkeerdelijk stelde dat het vertrouwensbeginsel in casu speelt. Het gegeven dat de Nederlandse Raad van State tevens stelde dat de medische situatie van de betrokken vreemdelingen relevant is bij het beoordelen van de vraag of deze vreemdelingen bij de terugkeer naar de lidstaat waar zij een internationale beschermingsstatus kregen terecht komen in leefomstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest van de grondrechten is in casu zonder belang. Verzoeker toont namelijk niet aan dat hij enig gezondheidsprobleem heeft dat onterecht niet in aanmerking zou zijn genomen.

Door, in wat kan worden beschouwd als een tweede onderdeel van het middel, toe te lichten dat hij in preciaire omstandigheden in een opvangkamp verbleef en dat hij hoe dan ook niet op lange termijn in dat kamp kon verblijven toont verzoeker niet aan dat hij in Griekenland niet kan werken, dat hij er geen woning kan krijgen of dat hij er niet kan genieten van enige vorm van steunverlening.

Aan verzoeker werd bij het einde van het gehoor op 7 januari 2020 uitdrukkelijk gevraagd of hij nog bepaalde zaken wou toevoegen aan wat hij reeds had verklaard. Indien hij van oordeel was dat verweerder had nagelaten om bepaalde nuttige vragen te stellen dan had hij dit op dat ogenblik kunnen meedelen. Hij kan dan ook niet worden gevolgd waar hij lijkt te willen aangeven dat verweerder onzorgvuldig optrad of een onwettigheid beging door geen meer specifieke vragen omtrent de toegang tot huisvesting en het volgen van taallessen te stellen of dat hem niet de kans werd geboden nadere toelichting te geven bij de door hem aangevoerde veiligheidsproblemen.

Zijn betoog dat hij de vraag om uiteen te zetten waarom hij meende dat hem in Griekenland geen lessen werden aangeboden niet goed had begrepen geeft evenmin aanleiding tot het besluit dat verweerder niet correct optrad. Door in zijn verzoekschrift te verduidelijken dat hij graag taallessen had willen volgen maar dat dit niet kon in het kamp waar hij verbleef toont hij wederom niet aan dat hij in Griekenland in een situatie van ernstige materiële deprivatie dreigt terecht te komen.

Waar verzoeker erop wijst dat hij in het kamp waar hij verbleef als vrijwilliger werkte en dat hij verklaarde dat een kampverantwoordelijke hem meedeelde dat zij voor hem geen werk had, kan het volstaan te benadrukken dat hieruit niet blijkt dat hij ernstige pogingen ondernam om een bezoldigde activiteit te vinden. Met zijn bewering dat het kamp waar hij verbleef overbevolkt was en het dus niet evident was voor een vluchteling die de taal niet beheerst om werk te vinden gaat verzoeker voorbij aan het feit dat hij niet verplicht is om werk te zoeken in het kamp waar hij werd opgevangen of in de onmiddellijke omgeving van dit kamp. Hij toont niet aan dat hij elders geen werk kon zoeken.

Verzoeker toont met een verwijzing naar verslagen van algemene aard niet aan dat het voor hem, een vreemdeling die verklaarde werkervaring in de landbouw en de bouwsector te hebben, niet mogelijk is om in Griekenland een inkomen te verwerven.

Verzoeker legt ter terechtzitting een aanvullende nota neer waarin hij uiteenzet dat ondertussen ook in Griekenland besmettingen met het coronavirus werden vastgesteld en strenge maatregelen werden getroffen om verdere besmettingen te vermijden. Hij staft zijn betoog met een aantal stukken en stelt dat, ondanks deze maatregelen, er nog nieuwe besmettingen werden vastgesteld en dat er in Griekenland een gebrek is aan medisch personeel en beschermend materiaal. Verzoeker voert aan dat indien hij zou geïnfecteerd raken de kans op een effectieve toegang tot de nodige gezondheidszorg bijzonder klein is. De Raad kan slechts vaststellen dat verzoeker zelf aangeeft dat een professor pulmonologie die actief is in Athene aangaf dat er actueel voldoende plaatsen beschikbaar zijn voor personen bij wie een besmetting met het coronavirus werd vastgesteld en die dienen te worden opgenomen in het ziekenhuis. Verzoeker verwijst ook naar het risico op besmettingen op de Griekse eilanden waar veel vreemdelingen verblijven – de zogenaamde hotspots – en waar er, volgens hem,

nauwelijks toegang tot medische zorgen is. Hij houdt voor dat een corona-uitbraak op de Griekse eilanden dramatische gevolgen kan hebben. Verzoeker toont evenwel niet aan dat er reeds ernstige problemen ingevolge besmettingen met corona werden vastgesteld op de Griekse eilanden en verliest schijnbaar ook uit het oog dat hij niet verplicht is om zich te vestigen in een regio waar er veel besmettingen zouden zijn en de medische voorzieningen niet zouden voldoen. Verzoeker lijkt uit te gaan van doemscenario's waarvan niet blijkt dat deze zich actueel voordoen of zullen voordoen. Aangezien aan verzoeker reeds een internationale vluchtelingenstatus werd toegekend is zijn uiteenzetting omtrent de problemen die vreemdelingen die een internationale beschermingsstatus willen aanvragen hebben indien hen de toegang tot Griekenland wordt ontzegd om sanitaire redenen ook niet dienstig. Verzoeker toont geenszins aan dat de gezondheidsproblematiek in Griekenland die gelieerd is aan de uitbraak van de coronapandemie van die aard is dat hij er dreigt te worden onderworpen aan onmenselijke of vernederende behandelingen. De Raad merkt bovendien dat er geen informatie voorligt waaruit blijkt dat Griekenland door deze pandemie meer dan België, waar ook bepaalde tekorten en problemen werden vastgesteld, zou worden getroffen.

In een derde onderdeel van zijn middel herhaalt verzoeker wat hij reeds tijdens zijn gehoor aan verweerder meedeelde, namelijk dat hij in het kamp waar hij verbleef werd bedreigd door andere bewoners en dit omdat hij tussenkwam in de gevechten die er dagelijks waren. Hij stelt dat het feit dat hij dit niet vermeldde tijdens een eerste gehoor geen reden vormt om zijn verklaringen als ongeloofwaardig te beschouwen en dat verweerder verkeerdelijk motiveerde dat hij een beroep kon doen op de politie.

De Raad kan slechts aangeven dat uit de verklaringen van verzoeker blijkt dat de politie kwam wanneer er vormen van geweldpleging waren in het kamp waar hij verbleef. Het feit dat de daders van de geweldplegingen in bepaalde gevallen onbekend waren en daarom niet konden worden gevat houdt niet in dat de bescherming die wordt geboden aan burgers in Griekenland niet effectief zou zijn. De citaten uit verslagen waarin wordt geduid dat de vreemdelingen van verschillende origine vaak problemen hebben om met elkaar samen te leven en dat dit soms aanleiding geeft tot verschillende vormen van geweldpleging leiden niet tot het besluit dat de Griekse overheden niet bij machte zijn bescherming te bieden.

Verzoeker kan, gezien het voorgaande, niet worden gevolgd in zijn betoog dat verweerder door te besluiten dat zijn in België ingediende verzoek om internationale bescherming onontvankelijk is artikel 1 van de Vluchtelingenconventie, artikel 4 van het Handvest van de grondrechten, artikel 3 van het EVRM, de artikelen 48/3, 48/4, 48/5, 48/6, 48/7, 62 of 57/6 van de Vreemdelingenwet, de artikelen 20 en volgende van de richtlijn 2011/95/EU, het artikel 33 van de richtlijn 2013/32/EU, de artikelen 4 of 18 van het Handvest van de grondrechten of het zorgvuldigheidsbeginsel heeft geschonden.

2.2.2. Artikel 13 van het EVRM kan, gelet op de inhoud en het doel van de rechtsregel, niet dienstig worden opgeworpen zonder ook de bepaling van hetzelfde Verdrag aan te duiden waarvan de schending een effectief rechtsmiddel vereist (RvS 14 oktober 2002, nr. X; RvS 30 november 2007, nr. X). Verzoeker voert weliswaar de schending aan van artikel 3 van het EVRM, maar hoger werd reeds aangetoond dat hij geen schending van deze verdragsbepaling aannemelijk maakt. Hij kan dan ook niet op ontvankelijke wijze de schending van artikel 13 van het EVRM aanvoeren.

2.2.3. Verder moet worden gesteld dat artikel 47 van het Handvest van de grondrechten voorziet in een doeltreffende voorziening in rechte en op een onpartijdig gerecht. Verzoeker laat na om, op een voor de Raad begrijpelijke wijze, uiteen te zetten waarom hij meent dat deze bepaling werd geschonden, zodat dit onderdeel van het middel, bij gebrek aan de vereiste toelichting, onontvankelijk is.

Het enig middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

Gezien het voorgaande is de Raad van oordeel dat de commissaris-generaal terecht concludeerde dat verzoeker geen elementen aanbrengt waaruit blijkt dat hij zich niet langer kan beroepen op de bescherming die hem reeds werd toegekend in Griekenland. Een nieuw onderzoek of verzoeker de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus moet worden toegekend is dus niet vereist.

Uit wat voorafgaat is gebleken dat er geen reden is om de bestreden beslissing te vernietigen. De Raad kan immers slechts tot vernietiging overgaan om specifieke redenen voorzien in artikel 39/2 § 1, tweede lid, 2° en 3° van de Vreemdelingenwet, redenen die in casu niet worden aangetoond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twee juni tweeduizend twintig door:

dhr. G. DE BOECK,

voorzitter

dhr. T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

G. DE BOECK